

A black and white photograph of a man in a dark suit, white shirt, and light-colored tie, wearing glasses. He is seated and looking down at an open book he is holding in his hands. The background is slightly out of focus, showing other people in suits and what appears to be a public space like a train or airport. The overall mood is quiet and focused.

Lenka Procházková

Narušitel

Lenka Procházková
Narušitel

Eroika

Lenka Procházková

Narušitel

© Lenka Procházková, 2007
Cover photo © Jindřich Štreit
© Eroika, 2007

ISBN 978-80-86337-68-5

Příběh této knihy je zcela vymyšlen, popisované situace nepodléhají režimu utajení. Jednající osoby mají předlohu pouze v autorčině fantazii, neboť úlohou prozaika není striktně popisovat to, co se stalo, ale volně vyprávět o tom, co se mohlo stát... Fantazie je však vždy něčím inspirována.

Pondělí

Měl jsem se narodit jako Brit! Britové stereotypy milují. Jenže u nich je to věc výchovy a tradice, já jsem se k tomu dobabral sám. A všechno trápení jsem pověsil na hřebík. Kdybych tam pověsil sebe, taky by se nic nestalo. Akorát bych přišel o to, co se třeba ještě stane. Když člověk ztratí chuť být hráč, zbývá mu místo pozorovatele. Někteří ani nikdy nehráli. Vědí to? Na dveře ložnice zaškrábaly drápky. „Vydrž, Goliáši!“ poradil Brit. A vyšel na balkón.

Město dole bylo čerstvě zabělené. Pozorovatelsky si všiml, že ho to těší. Dokonce natolik, že vstoupil bosky na zasněžené dlaždice. Ledovatý šok mu projel od chodidel k temeni, přesto dodržel rituál a pomalým pohybem zvedal paže, až se dlaně nad hlavou dotkly. Zavřel oči. Ale na jógu bylo moc zima. Místo toho si představil sám sebe ve zmenšené verzi, tak, jak by se jevil třeba ostřelovači někde na střeše. Jenže snajpr má na pušce přibližovadlo. Přestaň už sakra psát! napomenul se a vrátil se do svého zvoleného levelu. Vpusť tam i psa.

Zlatý kokr mu vyskočil k ruce, pak prokmital pokojem, očichal postel a vyčkávavě si sedl ke dveřím. „Dnes se netěš. Jenom keksy! Je pondělí,“ upozornil Brit a sáhl pro župan. Než sešel se schodů, Goliáš už potlapkával před kuchyní. Drápky na parketách zněly jak kastaněty. „Jenom keksy,“ zopakoval mu, ale když je pak sypal do misky, vyčítavý psí pohled ho dojal. „Ty ses chtěl narodit jako člověk, vid? A skoro se to povedlo!“ Jenže dlouhověkost psa je věcí pána, připomněl si poučku zdejšího veterináře, krajana. Proč skončil tady? Nejspíš se přilepil na místní kočku, kdysi. Až zjistí, kdo jsem, bude asi chtít, abych mu zařídil dvojí občanství. Ale třeba uzná sám, že už to nemá smysl. Za pár neděl budeme oba rovnoprávní občané Unie. Rovnoprávní spolu, ne s Unií, dodal si.

Na lednici zapípal telefon, domácí linka. „Venku je sníh, šéfe!“ zaslechl rozhořčené. „Taky ti přeju dobré ráno, Štěpáne!“ odpověděl s výchovnou vlídností. „*Personál budeš mít takový, jakým si ho*

stvoříš. Je to dřina, ale vyplatí se,“ radil mu před výjezdem do teritoria ostrílený kolega. „Jo. Já jen, že teď budu muset odmetat ten zasviněný chodník, šéfe, takže...“ „Takže co?“ zahrál si na nedovtipu. Ve sluchátku se ozvalo nezřetelné mumlání, nad kterým se nepotřeboval zamýšlet, znal svého člověka (domovníka, kuchaře, zahradníka a šoféra v jedné osobě). „Dobře, ty zameteš sníh a já dnes půjdu do úřadu pěšky,“ rozhodl. „Rukulíbám!“ nadchl se Štěpán a zkazil tím účinek lekce. Položil sluchátko a otevřel lednici. Demokracii zřejmě nelze tahat do strukturované státní služby.

Goliáš se mu úlisně otřel o nohy, ale tím se nedal zmást. Vztah člověk/zvíře mu vyřešil veterinář. Vyndal si džus, sýry a zavařeniny, regál s psími konzervami ignoroval. Ještě natočil vodu do konvice a pak odhrnul záclonu. Svažitá zahrada s čerstvě spadlým sněhem na něj působila povzbudivě, ale do večera to asi roztaje, už je břez-en, posmutněl. Za zády se mu ozvalo chroupání, Goliáš s odporem žral postní stravu a Brit si začal připadat jako potměšilý bůh. Vedlejší dopad odpovědnosti?

Když za půl hodiny odemkl branku, chodník odmetený nebyl. Dopad laskavosti na charakter lstivého otroka. Vyndal ze schránky noviny, zastrčil je pod bundu, pak pustil Goliáše z vodítka a rozběhl se za ním dolů serpentinou ulice. Včerejší už jarní vůně zahrad dočasně oziměla, od úst mu vzlínaly pařné chuchvalce a šťastný kokr mu ušima umetával stopu. Zrychlený pohyb násobil prožitek bezstarostnosti, už už se blížila nirvána, ale pak přišla křížovatka a Brit zpomalil.

Dvojčlenná ochranka před americkou rezidencí přestala pokuřovat, a když se přiblížil, i mluvit. Samozřejmě ho poznali i v té pletené čepičce, hlavně poznali Goliáše. Ale že by třeba kývli, to zas ne. Na to byli moc důležití. Když domorodec dostane uniformu a pistoli, přestane s civily komunikovat, poznamenal si do paměťové kolonky. Přestaň s tím! napomenul se. Copak nestačí jen hledět? Ale dvacetileté zvyky nejde odříznout ze dne na den, uznal. Ani z roku na rok.

Kokr vykonal potřebu do sněhu pod obrubníkem uklizeného amerického chodníku. Trychtýř teplé páry začpěl a vyvolal v Brito-

vi iluzi venkova. Příští víkend tady nebudu trčet, zajedu si do hor, rozhodl se. Vyndal z kapsy igelitový sáček, sklonil se k zakroucené hromádce a pod dohledem ochranky ji sbalil. Pořád ještě hrála. Nejbližší odpadkový koš byl ale až pod kopcem, u stanice trolejbusu. Z rezidenční čtvrti všechny veřejné odpadové nádoby město odstranilo. Prý už loni v létě. Kvůli bezpečnosti.

Z americké garáže vycouvalo naleštěné auto. Brit hvízdal na psa a chtěl přeběhnout na protější chodník, ale Jeho Excellence už vycházela z branky. A tak si rychle přehodil chladnoucí sáček do levé ruky a pravou dlaň otřel o bundu. „Ahoj, kolego! Jak se máte?“ zastavil se u něj nažehlený ambasador. „Dobrý den. Děkuji, skvěle.“ Stiskl nabízenou dlaň a tu druhou nenápadně přimáčkl ke stehnu. „Sportujete?“ usmál se velvyslanec. Ale jen pokrčením rtů, oči zůstaly odtažené. „Bravo! Tak přeji pěkný den.“ Konečně uvolnil stisk. „Vám taky, Excellence.“ „Rád jsem vás viděl!“ zavolal už vzdalující se Američan.

Pohov! napomenul se Brit. Jdi radši vyhodit to hovno, diplomate. A zatímco se auto za asistence ochranky riskantně otáčelo před zatáčkou, rozběhl se za Goliášem k vlastní rezidenci. Sáček s ranní nadílkou stále svíral v dlani a doufal, že velvyslanec přes kouřová neprůstředná skla nedokáže tento detail identifikovat.

Chodník před vilou ještě pořád nebyl odmetený, a tak ho výchovně napadlo, že hovínko by se na sněhu dobře vyjímalo. Obezřetně se rozhlédl. Ulice byla prázdná, okna protější vilky zakrývaly žaluzie. Primabalerína, která tam bydlela, měla zřejmě ještě půlnoc. Předklonil se, rychlým pohybem vyklepl nadílkou doprostřed chodníku a za pomoci igelitu ji vytvaroval. Pak potřísněný sáček hodil pod obrubník a podrážkou boty ho vmáčkl do závěje. Couvl, aby si svou relaxační pomstičku prohlédl z odstupů. Působilo to naprosto autenticky. Dokonce i pes se vrátil od branky a šel si zvědavě přičichnout. „Copak tam máš, Goliášku?“ Kokr zmateně zvedl hlavu a štítivě nakrčil čenich. „No fuj! Nech ten cizí sajrajt. Štěpán to uklidí.“ Překročil hromádku a zvedl oči k nízkému šedému nebi. Možná nám ještě zasněží! Ale pak se mu myšlenky na počasí zadrhly. Na bílé zahradní zdi své rezidence uviděl

hrozný obraz. Graffiti nastříkané černým sprejem představovalo obrovský pyj včetně příslušenství. Dole byl ještě vysvětlující nápis pro slabozraké: CESÍ KOKOTI! Celé dílo zabíralo zhruba tři krát dva metry a bylo výstižně umístěno přímo pod žerdí se státní vlajkou. Jak to, že jsem si předtím nevšiml?

Nahmátl v kapse klíče a spěchal k brance. Goliáš ho předhonal s nadšeným štěkotem. Zakřikl ho a chvatně odemkl skleněné vstupní dveře vily: „Štěpáne!!!“ „Oblíkám se, šéfe!“ ozvalo se ze suterénu. „Je to namrzlý? Mám vzít škrabku?“ „Vem barvu!“ naklonil se přes zábradlí schodiště. Místo odpovědi zaslechl spláchnutí. Já ho zabiju! Rozhořčeně seběhl po schodech do soukromých prostor domovníkova bytu. V koupelně zahlédl napuštěnou vanu. S pěnou! Štěpán byl samozřejmě ještě v pyžamu. Teprve se chystal na příjemnou koupel. „Co se děje? Mobilizace?“ „Sklapni. Máme nějakou barvu? Bílou!“ „Na co? Že vy jste zase zkoušel ten krb! Zapomněl jste otevřít záklopku, co? Kolikrát jsem vám říkal...“ „Obleč se! Dávám ti třicet vteřin!“

Vyklusal znovu nahoru a vzdáleně si uvědomil, že míří k baru. Stejně vzdáleně k němu doléhal štěkot Goliáše. Nestihnu poradu, uvědomil si. Slivovici ne, ta je cítit. A tak spolkl hlt vodky. Teď zavolat vicekonzulce. Z pevné linky ne. Kde je mobil? Vyběhl další schodiště k ložnici. „Šéfée?“ ozvalo se halekavě. „Už jdu!“ S telefonem v ruce se řítit dolů. Štěpán se v hale opíral o dekorativní mozaiku s mapou zmrzačené republiky, v ruce obložený chleba. Jeho schopnost sobecky využít každou pauzičku Brita roztrpčila. „Je to na zdi. Venku na zdi!“ zařval už neovládaně, když se domovník otočil a zblízka zkoumal kamínky mapy. „Jdi se tam podívat. A pak se hned vrať! Rozumíš mi?“ „Rozumím,“ kývl ublíženě Štěpán. „Ty zůstaň, Goliáši!“ sykl Brit. „Zalez si někam. Teď nepřekázej. A nekoukej na mě. Tohle se tě netýká, ty jsi, chlapče, nic neprovedl. No tak pojď, dám ti tu dobrou konzervičku. Aspoň někdo ať je tu v klidu.“ Otevřel lednici. „Buď rád, že nejsi člověk. Dlouhověkost není nic podstatného. Všechno, co jsem chtěl, už jsem zažil. I napsal. Na, sežer si to.“ Porada! Kruci. Kde je ten mobil?

„Tak to je průser, šéfe!“ vpadl Štěpán. „To byste měl hned nahlásit. Jako útok na naši svrchovanost. Navíc jsem šlápl do hovna.“ „Tak proč se nezuješ? Útok na svrchovanost? Je to jen rezidence...“ „Ale vy jste konzul. Generální! Máme tu vlajku. Zavolejte našemu policejnímu přidělení!“ radil domovník. To bych mohl, pookřál Brit. Ale pak si představil svědomitého generála Sedláře a zamítl to. „Tímhle ho nebudu zatěžovat.“ „Proč ne? Je to jeho parketa!“ „Ale naše zeď. Najdi tu barvu!“ „Jak chcete. Ale bejt váma, aspoň to vyfotím. Aby byla dokumentace, kdyby něco. Vždycky je dobrý mít krytý záda.“

Sprejový obraz byl ale příliš nadživotní, zblízka se mu do záběru nevešel. Musel přejít na protější chodník. Takhle tam aspoň narvu i tu vlajku, bez ní by to nebyl důkazní materiál. Zatímco v podřepu zaostřoval služební fotoaparát, rozlétlo se nad ním okno. Chvatně stiskl spoušť a pak se plíživě vydal dolů, podél zahrady slavné primabaleríny. Za zatáčkou přeběhl silnici a volným vycházkovým krokem se vracel zpátky, přičemž se periferním viděním snažil zachytit, jestli za otevřeným oknem někdo přizírá. Vypadalo to, že ne, že jenom větrají. Z branky vykročil Štěpán s pikslí a štaflemi. „Máme jen vnitřní latex, šéfe, ten se za chvíli...“ „Ticho!“ Pohybem brady ho upozornil na otevřené okno. „Honem to zatři. Stačí halabala, večer to když tak opravíme.“ „Budete mi svítit?“ ušklíbl se domovník. Ale nebyla to jen drzost. Uliční lampa před rezidencí za vlhka nefungovala. „Jo, volala vám Beata, kvůli poradě.“ „Vicekonzulka!“ opravil ho mechanicky. „Řek jsem jí, že máte migrénu.“ „Migrénu!? No... dobře. Teď hlavně spěš!“

V hale si všiml, že i on má boty znečištěné lejmem. Člověk si nemá zahrávat! Skopl je pod věšák a vyběhl znovu do ložnice. Strhal ze sebe bundu, svetr a džíny a tahem rozevřel šatní skříň. Ve vnitřním zrcadle přistihl groteskní bílou postavu v černých slipech a modré pletené čepičce.

Štafle nestály pevně ani rovně. Latex byl zatvrdlý, štetka taky. Měl jsem si vzít spíš zednickou lžící, uvědomil si Štěpán. Ale neslezl, aby pro ni zaběhl do garáže, dál rozšmidlával černou konturu na

bílé zdi a přitom neklidně sledoval ulici. Nejvíc ho znervózňovalo protější otevřené okno. Tušil, že za ním je baletčina ložnice. V letních večerech tam svítila růžová mnohoslibná lampička. V zimě ne. V zimě a na podzim je divadelní sezóna. Na jaře taky, dodal si pro úplnost. Latex se mu lepil na prsty, ale ke zdi moc nepřilínal. Musím to zředit.

Vyšponoval se na štaflích a nabral do plechovky z římsy nad zdi kupičku sněhu. Měli jsme zavolat generála a ne se s tím takhle soplit! vztekal se. Novej šéf je debil. Kde ty konzuly dneska nabíraj? Starej byl jinej kádr. K tomuhle by zbuntoval i zdejšího ministra! Ten by si to taky vychutnal, možná by přijel i s kukláčema. Ale potřebuju já humbuk? Nakonec by to svalili na mě. Že jsem to neohlídal. To by mě zajímalo jak, když nám nesvítí lampa. Pěknej bordel v rezidenční čtvrti. Ale u Amíků to svítí i za bouřky! Bože, ta svinská barva mi stejně nevystačí! Na ty koule už teda určitě ne. A ještě zbývá celej nápis! Měl jsem začít dole?

Roztrpčeně slezl ze štaflí a opřel je o zeď, aby mu nepřekážely ve výhledu. Pak couvl až k vozovce. Malba teď působila chaoticky, jako osamělá prsa pod něčím rozlitym. Jenže nápis to bohužel zpřesňoval. Co s tím? Soustředěně mhouřil oči a čekal na nápad. Pak svižně přikročil ke zdi. Počkejte, amatéři! Já vám to natru!

Vydoloval z plechovky poslední zbytečky latexu, vmáčkł je do štětky a urputně zamazal slovo KOKOTI. Zbyla prsa z profilu a pod nimi CESI. Jenže kde teď narychlo seženu černej sprej? Ale musí to být nutně sprej? Stačí něco... Pasta na boty! Ta šéfova, s tou natírací houbičkou!

Ve chvíli, kdy vbíhal skleněnými dveřmi do vstupní haly, opouštěl Brit svou rezidenci inkognito zadním vchodem z jídelny. Přesšel zahradní terasu a opatrně sestoupil po zasněžených schůdcích k dolní brance. Jenže ta byla samozřejmě zamknutá a on si samozřejmě nevzal klíč. Vlastně ani nevěděl, kde je. Já tu migrénu nakonec opravdu chytanu! Kam ten mamlas ten klíč dává? Do garáže? Bezradně obhlédl závěje na cestičce. Pak se shýbl a vysoukal si tmavomodré kalhoty z anglického sukna až ke kolenům. Boty měl v úradě náhradní, oblek ne. Taktická chyba! „*Ta čtyřletá doba vyslá-*

ní je chytře vymyšlená,“ vysvětloval mu před odjezdem kolega-rádce. „*První rok se budeš učit, všechno pro tebe bude nové a složité. Druhý rok už to budeš umět a začne tě to bavit. Třetí rok uteče nejrychleji, protože už to bude macha. Zato čtvrtý rok se vleče. Všechno už víš, nic tě nepřekvapí a těšíš se domů.*“ Domů se těším už teď, uvědomil si Brit uprostřed závěje. Pak se konečně doploulhal k vratům garáže a odemkl je.

Vdechl kombinovaný pach uskladněných jablek a uzeného. To ho i v časové tísní zaujalo. Rozsvítil, obešel auto a prohlédl vestavěné regály. Na dolním fochu ležely lísky s jonatány. Nahoře uviděl balíky starých novin. Mamlas je odváží do sběru? V mém služebním autě! Ale uzené nikde neviděl. Čichová halucinace? Nebo je to vosk? Zkoumavě otevřel almaru, kde měli se Štěpánem lyže. Vosky tu byly taky, ale zblízka voněly trochu jinak, víc technicky než uzený odér ve volném prostoru garáže. Pátravě se rozhlédl, ale vtom mu v aktovce zazvonil mobil. „Kde jste, šéfe?“ „Ještě v baráku,“ odpověděl diplomaticky. „Už jsem to dodělal. Pojdte se mrknout.“ „Spěchám!“ „To je vteřina. Potřebuju, abyste mi to odsouhlasil. Tý barvy totiž bylo málo, a tak jsem musel trochu improvizovat. Trochu dost.“ To Brita vyděsilo.

Proběhl z garáže do chodby suterénu, kolem otevřené koupelny se zplihlou pěnou vystydlé lázně a pak po točitém schodišti do haly. Goliáš se vzepjal v radostném úžasu. „Klid, chlapče, pán teď moc spěchá!“

Na ulici nejdřív zkontroloval protější dům. Okno už bylo zavřené a vzorně zatažené. Přesto zpomalil a uvážlivým krokem se vydal po chodníku podél zdi. Domovník se opíral o kandelábr a odpočinkově pokuřoval. Brit napjatě otočil hlavu. To, co uviděl, ho znehybnělo. „Tak co říkáte, šéfe?“ Nevěděl, co má říct, ale uznával, že je to aspoň nějaké řešení. Původní obraz byl rozpatlaný do anonymní skvrny a pod ním se skvěl velký odhodlaný nápis:

EU + CESI

„Poradu dnes vedu já!“ oznámila ode dveří vicekonzulka a samotnou ji překvapilo, jak to zní hrdě. „Generální přijde později, mož-

ná až odpoledne,“ rozmlžovala nepříznivý dojem úvodní věty. Dva tajemníci a jedna referentka (místní síla) hleděli překvapeně. „Má nějaké osobní potíže,“ dodala tedy důvěrně ztišeným hlasem, jako by jim prozrazovala obsah šifry. Z očí místní síly vyčetla zneklidnění, ale nebyl čas o tom přemýšlet.

Obešla stůl, minula své obvyklé místo po levici nepřítomného a rozechvěle usedla do čela, na jeho křeslo. Hned ale poznala, že je to chyba. Sedadlo pro ni bylo příliš nízko, zapadla do něj jako do podpalubí. Rychle se opřela o lokty a napřímila záda, aby trochu srovnala úroveň vizuálního kontaktu. Křeslo aspoň nemělo kolečka jako ostatní židle, a tak se mohla zapřít i o špičky. Přidalo to pár centimetrů, ale i tak na ni podřízení zírali svrchu. V očích místní síly přelétlo uspokojení. A nebylo čím ji zpražít. Zatím. „Tak, je něco akutního? Pavle?“ sugestivně pohlédla na rozevřený blok prvního tajemníka. Chtěla, aby aspoň on sklonil hlavu. Ale nevyšlo to, Pavel dokázal referovat i spatra. „Jo. Zase ten nešťastný Sluka. Faxoval nám primář. Sluku už ve špitále nechtějí, dělá jim tam rozruch. Ale snad by se to dalo ještě na pár dní ustát. Poslat třeba zdvořilý e-mail jménem generálního,“ navrhl řešení. Rozumné řešení, uznala vicekonzulka. Jenže tím překročil své tajemnické kruhy a sáhl do jejich. „E-mail ne. Není nad osobní kontakt. Dobře, nemocnici si беру já,“ rozhodla. Představa, že stráví několik hodin mimo úřad plný líných příživníků, ji nadchla. Pak ale otevřela diář a radost pohasla: „Dnes je pondělí!“ Klesla z pracně udržovaného přízemí zpět do suterénu.

„Schůzka u Irů,“ přikývl z prvního patra Pavel. „Ovšem já tam nejdu! Už nikdy.“ „Nepřemluvím tě?“ zkusila ležérní přístup. Ale vyznělo to spíš jako škemrání spolužačky. Nebyla důrazný typ vedoucí, ani přírodní odrůda fatální ženy. Pavel se proto ani neobtěžoval slovní odpovědí, jen krátce zavrtěl hlavou. „Tak... co Vladimír?“ znovu se nadzvedla na loktech a pootočila se k nováčkovi. Kožené křeslo se pro ni změnilo na elektrické, klouby a svaly jí brněly jako pod proudem. Ale i tak zaznamenala Vladimírův úlek a sama na mučidlech se náhle dokázala vcítit do jeho tíživých pocitů. Jenže jako vedoucí porady už nemohla svůj nedomyšlený návrh

stáhnout. To by nebylo profesionální. Pomoc přišla z nečekané strany. „Vladimír ještě neumět anglicky na úrovni,“ připomněla místní síla. „Nepuštět ani na brifingy,“ šaškovala. „Tak půjdeš ty, Andreo! Ty jsi na jazyky talent. Ale moc se tam nepředváděj, hlavně všechno запиš.“ „Nesouhlas!“ zamával rukou Pavel. „Dnes nám Andreu nemůžete vzít. Kdo by vízoval Ukrajince? Už teď nám bourají díru do baráku!“

Vicekonzulka vstala a zvedla telefon. „Haničko, můžeš na chvíli?“ „Vy chcete k Irům poslat sekretářku? To jako vážně?“ protáhl nevěřičně první tajemník. „Ovšem, že ne! Chci, aby sehnala někoho z ambasády.“ Zasedací místnost zalehlo ticho. A protože i ticho má mnoho odstínů, rozeznala, že toto ticho je velmi nesouhlasné. Vztahy konzulátu s ambasádou byly trvale napjaté. Ale v krizových chvílích jsme snad všichni na jedné lodi! Aspoň měli bychom být. Nebo to není krizová chvíle? Znejistěla. Za dveřmi se ozvaly šouravé kroky.

Vešla postava v lyžařském svetru a usazeně se rozhlédla. „Co je, Hani?“ zhržila se vicekonzulka. „Dic,“ zamumlala sekretářka a vydolovala z rukávu velký kapesník. „Jste nemocná?“ „Do je dobrý.“ „Uřčitě? Máte nahoře nějaké aspiriny?“ „Asbirid debůžu, báb alergií.“ „A co čaj s medem?“ snažila se najít řešení. Představa nemocné sekretářky byla zdrcující. Jako by nestačila konzulova migréna! „Da bed báb dagy alergií.“ „Přestaňte!“ ujal se vedení Pavel. „Nepotřebujem, aby nám tady bacily lezly po stole. Jděte si lehnout, paní Hano. Andreo, doprovod ji nahoru!“ „Provedu, šéfe!“ přikývla ochotně místní síla. Říká mu šéfe, uvědomila si vicekonzulka. „Tak dobře, k Irům půjdu já,“ rozhodla. Proč mě to nenapadlo hned? Bude to příjemné společenské dopoledne. Prý servírují i pohoštění. „Ty, Pavle, zůstaneš v úřadě. Věci k podpisu mi odlož. A do nemocnice zajede Vladimír. Je z doktorské rodiny, to může pomoct. Tak vidíte, nakonec to všechno hravě zvládnem,“ ujistila podřízené. „Hravě zvládnem?“ opičil se kverulant Pavel a prudce odšprtł svou kolečkovou židli. Dojela s ním až k oknu. Teprve tam vstal. „Jen se podívejte! Venku je fronta jak na hokej. Takže Vladimíra vám na pochůzky nepůjčím. Tu nemocnici prostě

vynecháme. Oni nám Sluku na ulici nevyšoupnou. Je sníš,“ připomněl. Vicekonzulka unaveně pohlédla z okna. Má pravdu. Na sníš nám ani bezdomovce nevyhodí, to by bylo na nótu. Někdy je počasí naše jediná záchrana, uvědomila si vděčně.

Než sešel pod kopec, měl boty nacucané jako houbu. Lítostivě si představil své služební auto s vyhříváním předních sedadel. Tak pojedu trolejbusem! rozhodl se. Vůz právě kodrcavě popojížděl z výstupní stanice, a jak roloval k chodníku, zadní kolo ochlístlo diplomatův velbloudí kabát hnědou břechkou. Brit obhlédl tu novou katastrofu a pak se rezignovaně rozběhl k předním dveřím. Ale ty zůstávaly zavřené. Zabušil na sklo. Do soukromí řidičovy kukaně to zřejmě nedolehlo. Ostatní čekatelé se už ukázněně vsoukali do vozu prostředními a zadními dveřmi, usadili se a teď Brita netrpělivými posuňky pobízeli, aby nezdržoval provoz. Se zaťatými zuby poslechl. Na okázalou hrdost neměl čas, znal intervaly trolejbusů v této čtvrti.

Sotva došlápl na schůdek, dveře mu za zády svištivě zaklaply, tak tak se stihl chytit tyče a vyrovnat balanc. Osazenstvo vozu si ho s důkladným a neúnavným zájmem prohlíželo. Vydržel jejich rentgenové pohledy a tiché dohady celé dvě dlouhé stanice. U prezidentského paláce však kvapně a neplánovaně vystoupil, právě si totiž uvědomil, že nemá jízdenku. Zbývající kilometr rychlé chůze po rozbahněných ulicích mu připadal jako příjemná zdravotní procházka ve srovnání s šílenou možností, že by ho v trolejbusu vyhmátl revizor a on by se musel před zraky čumilů legitimovat diplomatickým pasem.

Před budovou konzulátu přešlapovala dlouhá fronta žadatelů o víza. Další chumlíček postával naproti v parku. Uvědomil si, že i oni mají promáčené boty a že v nich, na rozdíl od něho, musí vydržet celý den. Ukrajinci tedy určitě.

Se skloněnou hlavou obcházel seřadiště, mířil k hlavnímu vchodu. Někteří z čekatelů ho poznali, slyšel uctivé pozdravy nešťastných lidí, z nichž mnozí měli před jménem titul. Zdvořile přikyvoval, ale tvářil se nepřítomně, tušil, že když jim pohlédne do

očí, zabředne do debaty. Zbytečné debaty. V jednotlivých nutných případech uměl vydání víza urychlit, jenže toto všechno byly nutné případy (aspoň z jejich hlediska). „*Hlavně si nehraj na všemocného boha,*“ varoval ho v létě před odjezdem kolega-rádce. „*Jsi jenom úředník. Vyslaný státem. Tak nezapomeň, na čí straně kopeš! Můžou to být příjemné čtyři roky. Ale může to taky skončit dřív, než se rozhlídneš! Diplomacie je hlavně o sebeovládání a loajalitě, city a názory si nech do knížek.*“

Když vešel do vstupní chodby, rozsvítil se hledáček kamery. To mu připomnělo, že si neočistil zahňácený kabát, ale doufal, že na černobílé obrazovce sekretářky nebudou skvrny zřetelné. Ve vestibulu se otočil k elektronické ochraně zády a našel v aktovce papírové kapesníčky. Postupně použil celý balíček. Pak vstoupil do výtahu a počkal, až se dveře kabiny zavřou. Ale když se prohlédl v zrcadlové stěně, poznal, že jeho předchozí úsilí věc ještě o moc zhoršilo. Zatímco původní cákance zřetelně vykazovaly cizí zavinění, výsledek čištění naopak vyvolával představu, že se majitel kabátu z velbloudí vlny někam usilovně plazil. K oáze? Musím zavolat Štěpánovi, aby mi přivezl ten černý! Radši hned. Znovu otevřel aktovku a hledal mobil, ale vtom se výtah rozjel, někdo si ho shora přivolal. Kruci! Ztratil dvě vteřiny tím, že se snažil zapnout tašku, místo aby rozepnul kabát a svlékl ho. Výtah mezitím minul první patro, kde byl sekretariát, kancelář vicekonzulky a jeho pracovna, a pomalu stoupal výš.

„V poledne vám přinesu pizzu, Haničko!“ slíbila Andrea čekající na výtah. „Do debusíš, odboledne du už bude badžel,“ zahuhňala sekretářka a zabouchla dveře svého mansardního bytu. „Trma vrma!“ povzdechla si místní síla. Každé pondělí bylo strašné, ovšem nemoc sekretářky to ještě vyostříla. A co je s generálním? vzpomněla si dívka. Výtah konečně dorazil. Když se dveře otevřely, překvapeně se nadechla k pozdravu. Ale nedokončila svůj úmysl a ani nenastoupila do kabiny, protože na podlaze ležela překocená aktovka s částečně vysypaným obsahem. Nehybně stojící generální konzul působil jako duch. Zánovní kabát z velbloudí vlny měl až

ke kolenům strašlivě zašpiněný. Srazilo ho auto?! Dveře se samostatně zavřely.

Andrea zvedla ruku ke spínači, ale kabina už zase klesala. Podle rozsvícené signálky poznala, že šéf vystupuje o patro níž. Překonala dětský nápad jít se z točitého schodiště podívat, v jakém stavu jsou jeho záda a jestli nemá zranění vzadu na hlavě. Místo toho vyčkala, až výtah naprogramovaně sjede do přízemí. Když si ho znovu přivolala, pokusila se rozpomenout na všechny podrobnosti zážitku. Ale bylo to marné, vůbec nevěděla, jaký výraz měly jeho oči. Obvykle působil zamyšleně, i při ranních poradách působil zamyšleně. Ale teď? Nevěděla. Mám to někomu říct? zvažovala, když nastoupila do kabiny. Omrzlině určitě ne! Stejně šla k Irům. Jedině Pavlovi, Vladimír je tele. Ale co mu říct? A hlavně, chtěl by to šéf? Nechtěl. V přízemí vystoupila, prošla vestibulem a přiložila kódovací kartu na blikací spínač konzulárky. Dveře povolily.

Už v předsínce cítila pařné dusno. Pavel telefonoval v zadní kanceláři, u zamřížovaného okénka stál Vladimír. Přes rameno mu nahlédla do čekárny. Bylo tam plno. „Jdeš mě vystřídat?“ „Ještě si odskočím, vydrž!“ požádala o odklad.

Na toaletě ji ovanul meditativní mořský ozón proudící z plastického osvěžovače, téměř slyšela i křik kormoránů. Otevřela svou skříňku pod zrcadlem, vyndala kabelku s kosmetikou, nahmátla rtěnku a nanesla si na ústa čerstvou stopu jedlíka jahod. Ještě si zběžně prohlédla zbývající plochu tváře. Byla čardášově krásná, ale v temnici konzulárky to stejně nikdo nevnímal. Sevřela v dlani kliku dveří, naposledy se nadechla mořské iluze a odhodlaně vešla do zvěřince. Vladimír se vděčně poohlédl, pak uklidil své papíry a uvolnil jí místo u mříže.

Štěpán otevřel skříň, bosou nohou odkopl překážející bundu, džínny a svetr a zálibně se prohrábl ramínky se zavěšenými obleky. Pro začátek si vyndal smoking. Opatrně ho přenesl na postel a pokročil k prádelníku. Smokingové košile byly v prostředním šuplíku. Vybral si tu novou, italskou. Do ložnice vběhl pes. „Co chceš? Venku už jsi byl. Padej!“ Ale kokr už našel odhozenou hromádku

pánových svršků a majitelky ji zalehl. Štěpán se smířil s publikem a opatrně vybalil košili z průhledného sáčku. Pak shodil z ramen koupací plášť a přikročil ke skříni.

Natočil zrcadlo vnitřních dveří ke světlu a zálibně se vsoukal do hebkých nedotýkaných rukávů. Pomalu zapnul všechny perleťové knoflíčky. „Paráda!“ Otočil se z profilu a zkusmo zvedl lokty. Vzadu košile sice trochu táhla, měl o pár čísel širší záda než její majitel, ale pod sakem to nikdo nepozná. Horší to bylo za chvíli s kalhotami, ty v pase nedopnul ani se zataženým břichem. Pak si ale vybavil v paměti, že šéf nosí do smokingu takový toreadorský zavínovací pás. Našel ho pověšený na úchytce vedle kravat. Šikovná věcicka! Omotal si břicho. Spínací drobné háčky na pásu byly ve dvou řadách, ale on by potřeboval ještě třetí a ve větším rozestupu. „Co čumíš?!“ rozhořčil se náhradním směrem. Kokr v odezvě zakňučel. A pak se dole ozval telefon. „Nejsem doma!“ křikl a dál se klopotil s háčky. Košile už mu na prsou zvlhla potem a rušička telefonu mu kazila soustředění. „Nezvoň! Jsem v samoobsluze.“ Přikročil k nočnímu stolku a zapnul rádio. Ozvalo se drmolení v angličtině. „Tak tohle my nemusíme, viď, Goliáši?“ Přeladil na místní stanici. Přitom si všiml hromádky knih na dolní polici. Všechny byly stejné. Asi je má připravené jako dárky, spisovatel! Co si myslí? Že knížka někoho dojme? To minulej konzul byl ostřílenější! Ten dával partnerům slivovici. Ale zase šetřil na hadrech. Člověk si nevybere.

Já ho zabiju! pomyslel si mechanicky Brit, když v sekretariátu položil sluchátko. Pak mu pohled utkvěl na volně visící faxové zprávě. Měla čerstvé datum. Poslali ji z Městské nemocnice. „Vážený pane generální konzule! Dovoluji si Vám oznámit, že *hospitalizace Vašeho občana Čestmíra Sluky*, kterému byla v rámci mezivládní bilaterální dohody poskytnuta veškerá neodkladná a nevyhnutelná péče, *dnešním dnem končí*. Sdělte obratem, kdy si svého občana vyzvednete. *Jeho další náročná přítomnost v našem zcela přeplněném nemocničním zařízení nepřipadá v úvahu*. Čekám na Vaši rychlou a uspokojivou odpověď!!! S úctou.“ Podepsán byl primář se všemi tituly před i za jménem.

Brit vyšel na chodbu: „Hani?“ Bez odezvy. Zaklepal tedy na kancelář Beaty. Nic. Znovu přečetl obsah výhružného faxu, pak vztekle vytukal číslo do sekretářčina podkrovního bytu. „Do je dam?“ ozvalo se po chvíli. „No já. Kde jste?!“ „Do dady. Doba. Báb chřibgu. Bani gonzuga by...“ „Tak nic. Jděte si lehnout.“ Zavěsil a zbrkle vytočil linku dolů. „Dobrý den. Tady Generální konzulát České republiky. Momentálně se vám nemůžeme věnovat, zanechte, prosím, vzkaz.“ „Jak to, že máte v pracovní době záznamník?! Je tam Beata?“ křičel. Ve sluchátku se ozvalo cvaknutí a pak Pavel: „Promiň, zapomněl jsem to po poradě přepnout. Paní vicekonzulka není momentálně přítomna. Je na mítinku diplomatů na irské ambasádě,“ napodoboval rytmus záznamníku. „Je totiž pondělí,“ dodal už volněji. Potom se ve sluchátku ozvalo zaskřípění židle, jak se první tajemník usadil a chystal na klábosení o víkendových sportech (v televizi). Pavel sportovní přenosy zvrhle miloval. Brit ne. A tak položil telefon a otevřel okno.

Pohled na zasněžené náměstí s vysokými starými kaštany, platanami, sochami, altánky a vývěsními štíty hospůdek ho ale neuklidnil. Navíc si ho všimli lidé z fronty před dveřmi konzulárky. Zbrkle odstoupil. „*Samozřejmě přijdou i chvíle absolutního zmatku,*“ upozorňoval ho během poslední večere kolega-rádce. „*V takových okamžicích ti pomůžou tři záchytná pravidla. První je stručné: Jsem šéf a dokážu se rozhodnout. Druhé zní: Ať se rozhodnu jakkoliv, svým podržickým to nemusím vysvětlovat. A třetí je nejdůležitější: Když poznám, že jsem rozhodl chybně, nebudu to sdělovat vůbec nikomu, ale hbitě to přetluču tím, že odešlu do ústředí šifru s nějakým tajemstvím. Zatímco vrchní ředitelé budou zvažovat význam blufu, ty můžeš v klidu odstraňovat následky své předchozí chyby. Prostě jde o to, získat čas a upřít jejich pozornost jinam. A teď mi to zopakuj! Pravidlo první?*“ „Jsem šéf a dokážu se rozhodnout!“

Irská konzulka byla unavený mateřský typ. Pod tvídovým sakem měla pohodlné žluté tričko, na krku řetízek s křížkem, vlasy halabala sepnuté jako do sprchy. Beata ve svém skvěle střiženém kostýmku se jí obřadně představila a vylovila ze stříbrného pouzderka

vizitku, kterou Irka s nepřítomným úsměvem strčila do kapsy. Obdobným pohybem kdysi strkala do kapsy zástěry dětské dudlíky, kostičky lega a potřísněné kapesníky.

U podlouhlého stolu sedělo asi dvacet zastánců Unie. Beata pozdravně zamávala dlaní a našla si místo podle státní vlaječky. Nalevo Němec s roztomilým motýlkem, napravo Italka v šatech podivně zastaralého tmavomodrého odstínu s bílými puntíky. „Pan generální konzul vaší země dnes nepřijde?“ zeptala se šišlavou angličtinou. „Ne, madam. Dnes ho zastupuji já. Jsem vicekonzulka. Vyměníme si spolu vizitky?“ Ale Italka už jí nevěnovala pozornost, pokoušela se uvolnit víčko konvice s kávou. „Dovolíte?“ vstoupil do situace mladý Francouz a převzal roli číšníka. „Je to irská káva?“ usmála se na něj Beata. „Jenom preso. Ale jestli máte abstrák, můžu vám do toho přikápnout calvados,“ mrkl na ni. „Mám v aktovce cestovní flaštičku.“ „Tak jsem to nemyslela!“ vyhrkla zděšeně a cítila, že jí na krku a ve výstřihu halenky vyskočily neurotické rudé fleky. „Na koho čekáme?“ rozhlédl se netrpělivě plešatý hromotluk, podle vlaječky Řek. Jedno neobsazené místo bylo u britského praporku, druhé u maďarského. „Pál nepřijde,“ informoval Rakušan, „Maďarům dnes přijela parlamentní delegace, takže má fofr.“ Irka tukla lžičkou o talířek: „Milí kolegové, začneme!“

Beata vyndala z kabelky bloček se zasunutou tužičkou. „Minule jsme skončili u těch stánků. Pak jsme to přerušili kvůli nedostatku informací. A, vítám naši britskou kolegyni!“ Beata dychtivě vzhlédla, od Britů ještě nikoho neznala. Ale tahle Britka vypadala jako Irčina sestra, pouze sako bylo kostkované a triko bílé. Zběžně pozdravila shromáždění a zařadila se mezi Dánku a Poláka. Velmi šarmantního Poláka! uvědomila si opožděně vicekonzulka a připravila si k ruce pouzderko s vizitkami.

„Už jste jednali o těch nešťastných stáncích?“ zeptala se Britka Irky. „Právě jsme začali. Tedy ty stánky. Hostitelská země informuje, že budou v půlkruhu a nikoliv ve dvou řadách proti sobě, jak nám to kreslili minule.“ „Oni dnes nepřijdou?“ podivil se s káravým předechem Řek. „Ne,“ pokrčila rameny Irka. „Omluvili se. Ale poslali fax. Tady!“ Zvedla papír, kde byly tlustou fixkou zakreslené

obdélníčky do půlkruhu. Beata si nasadila brýle a pečlivě překreslila malůvku do svého notýsku.

„Další změna je ta,“ pokračovala Irka, „že vlajky budou nalepené přímo na průčelí stánků. Nebudou tedy látkové, jak nám říkali minule. Zřejmě kvůli tomu, aby je v noci někdo třeba nesundal, jako suvenýr.“ Beata otočila v notýsku stránku a začala kreslit průčelí stánku s českou vlaječkou. „A pod každou tou vlaječkou bude ještě nalepený název státu,“ doplnila pozdě Irka. Beata otočila další list. „Vsadím se, že názvy států budou v angličtině!“ ozval se Němec. „Ne, budou v jazyce hostitelské země. Běžný občan neumí anglicky. Ani německy,“ mínila Irka. „Starší generace německy umí! Číst i mluvit,“ namítl Rakušan a podpůrně se usmál na Němce. „Starší generace umí mluvit hlavně rusky,“ ušklíbl se Francouz. „Mluvme k věci!“ požádal Řek. „A proto nemluvme jen o starší generaci,“ zamračila se Irka. „Má to být lidová slavnost! Přijdou rodiny s dětmi. Nezapomeňte, že to připadá na víkend.“ „Ztracený víkend,“ povzdechla Italka. Irka ji pohledem napomenula, pak vláčně ukázala na talíře s koláčky: „Poslužte si, prosím. Vidím, že potřebujeme trochu posily.“ Beata poslechla. Koláček byl ještě vlažný, ale když se do něj zakousla, užasla. Uvnitř křehkého těstíčka byl špenát! Tak tohle by Štěpán diplomatům ke kávě nepodával. Ovšem Irsko má asi pro zelenou slabost. I na zubech? Vtom jí v kabelce zavibroval mobil. Překotně vstala. „Omluvte mě!“ S nedojedeným koláčkem v ruce vyběhla na chodbu.

Ale tam stály dvě místní síly a klevetily. Odpadkový koš nikde neviděla. A tak chvatně strčila překážející špenátovou chuťovku do pusy a vylovila telefon. Volací číslo patřilo generálnímu! Stiskla příjem a přitom očima hledala dveře toalety. „Beato?“ S úsilím polkla. „Jsem u Irů.“ Místní síly ji zaujatě sledovaly. Konečně uviděla obrázek dámy. Otevřela dveře a přitom přeslechla, co generální říká. „Promiň, neslyšela jsem.“ Otočila se k zrcadlu a kontrolně vycenila zuby. Samozřejmě hrůza. „Odkud voláš, Davide?“ „Jedu do nemocnice.“ „Do nemocnice?!“ sklapla čelist. „Zhoršilo se ti to? Máš horečku? Pokud máš horečku a ostré vystřelující bolesti, pak to hradí pojišťovna jako nevyhnutelnou péči. Nezapomeň, že

máme bilaterální dohodu! Tak ne abys jim cpal peníze! Jedeš sanitkou? Haló! Davide! Slyšíš mě?“ Ale spojení se přerušilo. Rychle mu zavolala zpátky, ale už to nezvedal. A tak ji napadlo vytočit číslo Štěpána. Ten bude vědět, kam generálního odvezli. Odpoledne ho navštívím, plánovala si. Přinesu mu pomeranče a noviny. Možná i župan? Muži jsou v nemoci tak bezradní a nepraktičtí! Ale Štěpán to na rezidenci taky nezvedal. Nejspíš ho veze on, usoudila a vymačkala jeho mobilní číslo. Nepřijal ani to. Zřejmě vyjeli narychlo a on zapomněl mobil doma. Nevadí, na zpáteční cestě se jistě staví na konzulátě. A pak s ním sjeďu do Staré tržnice, pro to ovoce. Roztočila kohoutek a vodou z dlaně si vypláchla špenátový chrup.

„Frak ani zkoušet nebudu,“ vysvětlil Štěpán Goliášovi. „Ten je vymyšlený pro dirigenty. Ale když nemůžeš potrhle mávat rukama, vypadáš jako pingl.“ Ale co tady ten šedý vycházkový? Zkusmo ohmatal rukáv saka. Látka byla velice příjemná a jistě nemačková. Ale připadala mu trochu tenká, moc jarní. I když... Sníh do pátku určitě sleze! Sundal oblek z ramínka. Dole už zase zvonil telefon. „Přestaň, otravo! Já už mám odpracováno. Ráno jsem zachránil národní čest!“

Nechal si smokingovou košili a nedočkavě se cpal do šedého saka. Tentokrát mu padlo jak na míru! Dole pro změnu začal zvonit jeho mobil. Ale on neměl na blbosti čas, ležérně se prohnul v zádech a zabořil ruce do kapes. Pak sundal z ramínka kalhoty. Když je oblékl, a s úsilím dokonce zapnul, ukázalo se, že nohavice jsou příliš dlouhé. Ale předtím ty smokingové přece byly na dylku akorát! „Chápeš to, Goliáši?“ Asi to dělá ten jiný stříh, dumal. Tamty seděly v pase výš. Jenže pochopením příčiny se důsledek neodstranil. Divné, že šéfovi dlouhé nejsou, to bych si všiml. Ale ani touto myšlenkou se neposunul k řešení. V rádiu začaly zprávy. Radostně připomínaly blížící se vstup deseti zemí do rodiny EU. „Tím mě dnes nedrážděte, kokoti!“ Dotápal v příliš dlouhých kalhotách k rádiu a vypnul ho. Pak otevřel dveře na balkón. V ložnici bylo dusno, Goliáš smrděl. „Hele, vypadni už!“ přikázal mu a mír-

ně ho nakopl do odpočinkově natrčeného zadku. Pes zakňučel, otočil k němu vyčítavé oči, vstal a ostentativně pomalu se vydal ke dveřím. Stále se přitom ohlížel. Ale správce domácnosti už ho nevnímal, zamyšleně hleděl na lem žluté záclony. Zažehlovací páska! To je ono! Shodil kalhoty a nadšeně se rozběhl ke schodům.

V kuchyni rozložil prkno, a než se rozežhřála žehlička, připravil si inspirační skleničku s fernetem. Zažehlovací páska byla v šuplíku s igelitovými sáčky. Je fajn mít přehled.

„Tady mi zastavte! požádal Brit taxikáře. „Říkal jste do nemocnice!“ namítl zklamaně řidič. „Ano. Ale chci něco koupit. Present. Nebojte se, já vám neuteču bez placení. Vzadu mám kabát!“ připomněl a vystoupil. Rovnou do kaluže. Městská kanalizace byla palčivým problémem už od dob monarchie. Ještě že jsem si nevzal ty suché boty, pochválil se a pak už spěchal do diplomatické prodejny.

Protáhlý obchod se skleněnými vitrínami byl jako obvykle liduprázdný. Skutečné obchody se zřejmě dělaly vzadu, za závěsem. Majitel, domestikovaný Syřan, zaslechl cinknutí vstupního zvonku a vyhlédl ze svého kutlošku. „Á, pan generální! Vítaný, milý host.“ Obřadně se uklonil a obešel pult. „Zásoby došly? Není údiv v tom strašný počasím. Mám zavolat syna? Bude vzít toho víc?“ Brit stiskl nabízenou ruku. „Dnes jenom dárek. Pro doktora.“ Zkoumavě se ohlédl na vystavené láhve. Primář bude zhýčkaný, uvažoval. „Snad stůněte?“ zeptal se ustaraně obchodník. „Ne. Je to... služební návštěva.“ „Rozumím. Whisky?“ Whisky je nuda, usoudil Brit. A tak se rozhodl pro originální Becherovku.

Ale když mu prodavač zručně balil láhev do hedvábného papíru, s hrůzou si uvědomil, že u sebe nemá peněženku. A hned si doplnil, že nebude ani v kabátě. Fotografická paměť mu vyvolala aktovku ponechanou u telefonu v sekretariátě. „Nemarkujte to! Zapomněl jsem peněženku. V úřadě.“

Obchodník s úsměvem vzhlédl. „Není problém. Jsme přátelé, platit jindy.“ Dokončil uzlík na lesklé papírové mašli a rozhodil dlaně. „Fakt není problém.“ „Je,“ povzdechl Brit. „Venku mě čeká taxi,“ dodal zkrouhle. „Špatný den? Vy moc pracujete, to pak

se dělá chyba. Ale tady jste u přátele.“ Otevřel šuplík pod kasou a vyndal tisícovku. „Vzít teď a nestarat se.“ „Jste úžasný!“ dojal se Brit. „Hned odpoledne to vrátím...“ „Vrátit při příště. Nestarat se. Není problém.“ Venku zatroubil klakson.

„Uděláš kafe?“ požádal Pavel od počítače. Vladimír radostně vstal a prošel do sousední kanceláře, pak kolem Andrey do kuchyňky.

Tam nebyly z prostorově úsporných důvodů dveře. A tak mohl při čištění kávovaru poslouchat její ruskou konverzaci s žadatelem. Mluví líp než já, přiznal si bez závisti. A to má jenom nějakou střední ekonomickou. Někdo je prostě na jazyky talent. S tím nemá cenu se trápit. Nasypal do nádobky čerstvě semletou kávu a zasunul víčko. Já zase umím nejlepší kafe z baráku! To chce taky talent. U dalšího zájemce Andrea přešla do angličtiny. Téměř nerozuměl, ale podle tónu pochopil, že jedná s někým důležitým. A problémovým. Zvědavě couvl do chodbičky a zahlédl pohyb její ruky, jak pod pultem stiskla dorozumívací reproduktor do zadní kanceláře.

Pavel zaslechl tichý bzučák. Zapnul hlasitý poslech. „Je tu ten Paraguayec,“ dýchal Andrein hlas. „Máme to pro něj?“ „Máme.“ Tajemník se otočil na židli a otevřel trezor. Paraguaycův pas byl v přihrádce označené VIP. Vstal, zasunul židli a eskamotérsky se protáhl těsnou skulinou mezi pracovními stoly. Cestou ke dveřím pas otevřel, nalistoval stránku s českým vízem, prohlédl si ji a strnul. Na vízu nebyl podpis! Ale věděl, že generální je v budově, a tak se vrátil k mikrofonu. „Andreo? Není to podepsané. V pátek jsme zapomněli. Běžím s tím nahoru. Zatím ho zabav!“ Chvatně prošel sousední místností kolem zamřížovaného okýnka. „Je protivnej,“ zaslechl šepotavé, ale to už míjel otevřenou kuchyňku, kde bublal kávovar.

Ve vestibulu čekal výťah, ale na jeho pomalé reakce neměl nervy. Vyběhl schody do prvního patra a otevřel si dveře kódovou kartičkou. Proběhl prázdným sekretariátem, kde na obrazovce počítače růžově svítil nápis: JSEM TVŮJ KAMARÁD, HANIČKO! Ťukl na šéfovu pracovnu a hned vkročil. „Davide! Potřebuju...“ roz-

hlédl se. Sakra! Přešel k zadním dveřím, za kterými měl šéf toaletu a sprchu, ale David tam nebyl.

Vrátil se do sekretariátu a vytočil číslo jeho mobilu. Příjemný hlas mu vysvětlil, že volané číslo je nedostupné. Zavolał tedy dolů. „Dobrý den. Tady Generální konzulát...“ „Andreo! Slyšíš mě? Vem to!“ Vzal to Vladimír. „Andrea teď nemůže. Mluví anglicky! A ten chlap je obtížnej typ.“ „To s tím souvisí. Zavolej jí!“ Při čekání se uklidňoval hvízdáním. Zvolil radostnou evropskou hymnu. „Máte ten podpis?“ přerušila ho Andrea. „Šéf není v baráku.“ „Jak to? Před chvílí jsem ho viděla.“ „No a? Teď tu není... Počkej!“ všiml si zmuchlané faxové zprávy. A odložené aktovky.

„Tak to je špatný. Jel zřejmě do nemocnice. Nemá tu ani kabát. Jel za tím Slukou!“ „Bože! Ten chlap tady je hrozně namyšlenej. Je to vipák!“ „Řekni mu, že to bude za půl hodiny. Zaběhnu k Irům, za Beatou. Podepíše to ona.“ „Je hrozně protivnej, bude mít kecý. Už teď má kecý,“ povzdechla. „Tak musíš improvizovat. Vyprávěj mu něco. O Praze. Hradčana, Karlův most, Vyšehrad, synagogy...“ „Pavle! Je to obchodník. Kupuje v Čechách letadla. Není turista!“ „Hm. Tak počkej, jdu tam.“ „Ale pospěš!“

Vyčerpaně se nadechla, navlhčila si suché rty špičkou jazyka a s úsměvem vykročila k mříži, za kterou přešlapoval paraguayský tygr.

„Je tu maličký problém, pane. Ale můj nadřízený už jde, aby vám to vysvětlil.“ „Co je to za nepořádek?“ rozzlobil se obchodník. „Víte, slečno, jak spěchám? Bylo mi přislíbeno...“ „Jistě. Věc bude vyřízena k vaší plné spokojenosti. Prosím jen o chvíli strpení. Pan tajemník tu bude za minutu.“ „Nechci tajemníka! Chci mluvit s generálním konzulem! V jeho kanceláři. Ne v tomhle zvěřinci!“ Opoprvzlivě se ohlédl. Ukrajinci v čekárně zbystrili. Kde jsi Pavle? Help! „Takový přístup je urážlivý!“ řval tygr. „Budu si stěžovat přímo u pana velvyslance! Osobně! Uvidíte...“ V té chvíli zhasly zářivky.

V temné čekárně nastal šepotavý rozruch, pak se probudil generátor, rozblíkl žlutou nouzovku a zapnul bezpečnostní nahrávku pro krizové situace. „Technická porucha! Omlouváme se a součas-

ně žádáme všechny návštěvníky, aby okamžitě ve vlastním zájmu opustili prostory konzulátu. Opakuji. Okamžitě opusťte prostory konzulátu. Okamžitě opusťte prostory konzulátu. Okamžitě opusťte...“

Když dojeli k nemocnici, začalo pršet. Na taxametru bylo 180. „Chcete účet?“ „S tím se nezdržujte!“ Řidič vynuloval cifru a řekl si o dvě stě třicet. Brit neprotestoval, šetřil si sílu na primáře.

V recepci seděla budoucí televizní celebrita, listovala v bulvárním deníku a přitom telefonovala. S někým, komu říkala pipčok. Využil té kvokací pauzy a odmotal z láhve růžovou mašli. Ale po odpadkovém koši pátral marně, zřejmě i tady dbali na bezpečnost. Bezradně zmáčkl lesklou drchaninku v dlani, pak ji nenápadně upustil na zem a špičkou boty zasunul pod pult. „Máte přání?“ všimla si ho pipka.

„Ano,“ rychle schoval láhev pod kabát. „Hledám rehabilitační oddělení. Je tam...“ „Návštěvy jsou až odpoledne. Od dvou. Táhle to je napsané,“ kývla bradou. Mimoděk se otočil k ceduli a ona se vrátila k přerušnému hovoru. „Ale já jdu, totiž, je tady český občan. Pan Sluka. Čestmír. Rád bych...“ „Sluka? Tak ten má návštěvy přísně zakázané. Už se ti věnuju,“ dýchla do telefonu. „Věnujte se mně!“ vykřikl Brit. „Co se děje, Marto?“ vmísil se nějaký instalatér nesoucí krabici. Marta položila telefon s pipčkem a žalobně natáhla ukazováček. „Chce za tím českým homlesákem. Informovala jsem ho, ale zřejmě nechápe.“ „Vy nechápete!“ opravil ji chladně Brit. Údržbář odložil škatuli na pult, byly v ní zkumavky s odběry krve. „Dejte to pryč!“ pobledla dívka. Zřízenec ohleduplně přikryl vzorky bulvárním deníkem. Pak přešel diagnostickým pohledem diplomatův znečištěný kabát, provlhlé boty, deštěm zplhlé vlasy a přikročil k němu. „Člověče, tady jste v nemocnici, ne v putyce! Co to schováváte pod tou klopou?“ „To je moje věc!“ Ale chrapoun se nedal zbrzdit. Neurvalým hmatem vylovil zabalenou láhev a s přiklepnutím ji postavil na pult recepcie. „Zavolejte ochranku, Marto. Ať toho otrapu vyvedou. Ten chlast mu samozřejmě vraťte. Ale až venku.“ Významně si otřel ruce

o mastný overal a zvedl krabici. Bulvární deník spadl na zem, Britovi k nohám. MARIANNA, BOLA TO SKUTOČNÁ LÁSKA? všiml si titulku.

„To se ti řekne,“ povzddechla si tiše Marta. „Jenže chalani jsou na obědě. „Chalani z ochranky?“ zeptal se Brit a podal jí noviny s dramatickým příběhem. Přikývla, až pak si uvědomila, s kým mluví. „Vy mlčte!“ „Proč?“ „Protože s váma se nebavím.“ Pokrčil rameny, poodstoupil a vyndal z kapsy mobil. Zapnul ho a šel se na informativní ceduli podívat, jaké číslo má primář. Ale vtom mu telefon zazvonil v ruce. „Zbláznil jste se!?“ vykřikla dívka. „V nemocnici je zákaz mobilů. Ruší nám to přístroje!“ Chápavě přikývl a stiskl příjem. „Poplach. Typ narušitel. Poplach! Typ narušitel! POPLACH! TYP NARUŠITEL!“ Co to může být? V pracovní době se přece bezpečnostní zařízení na konzulátě nezapíná. „Co to bylo?“ zašepkala vzrušená recepční. „Nic. Planý poplach,“ zadoufal. „Ale zazvoní to ještě jednou, to je takový... rituál. Tak se nelekněte.“ Vtom se telefon skutečně ozval znovu. „Poplach. Typ narušitel. Poplach!...“ Sotva ho vypnul, přiřítit se overal. Místo zkumavek teď držel v předpažené ruce rentgenový snímek. Vypadalo to na játra.

„Co je tu zase za randál?! Kde je ta ochranka?“ Ale Marta jen oněměle mrkala. „Chalani jsou na obědě,“ vysvětlil Brit a schoval telefon. „Ty se do toho nepleť, somráku! A vůbec, ukaž legitimaci. Máš vůbec nějakou? Nebo jsi u nás načerno, jako tvůj kámoš Sluka?“ Čestmír Sluka byl zřejmě v Městské nemocnici legendární postavou. Musím ho vidět! rozhodl se Brit a vytáhl z náprsní kapsy pas.

I vicekonzulce, vracející se od Irů, zazvonil v kabelce mobil. Zastavila se u drátěného plotu kolem americké ambasády, za kterým přecházeli černí bodyguardi a vojáci, ladným pohybem otevřela taštičku a našla telefon. Nejbližší voják ji zaujatě pozoroval, a tak se na něj zaneprázdněně usmála a pak už stiskla příjem. „Poplach. Typ narušitel. Poplach! Typ narušitel! POPLACH!“ Vypnula gradující hysterii a rychle pohlédla na znehybnělého muže v maskáčích. Vypadal, že to slyšel. Mobil zazvonil znovu. Voják popošel až

k plotu, všimla si jeho ostražitých očí a automatu na zádech. I když to bylo proti řádu, vypnula zvonění a pak do ztichlého telefonu přísně vyhrkla: „Tomášku, přestaň blbnout, za pět minut jsem doma. Zatím si pusť televizi!“ Muž v maskáčích s úlevou zavrtěl hlavou, ale Beata už neměla čas na nějakou dohrávací pantomimu, chvatně hodila mobil do kabelky a spěchala dál podél chráněného území k nedalekému konzulátu (s narušitelem).

Sníh na náměstí už byl částečně odmetený a zbytek roztál v dešti, čímž se dlažba změnila v záludnou klouzačku. Posyp pískem byl v historickém centru zakázaný. Spojit rychlost kroku s obezřetností nebylo snadné a ani estetické. Připadala si jako pštros na dostizích. A přitom se ještě snažila najít logické vysvětlení poplachu za bílého dne. Bezpečnostní zařízení zapínali až v pět, po odchodu uklizeček. Občas ji alarm přepnutý do jejího služebního mobilu v noci vzbudil. Podle předpisu vyčkala na reprízu a pak zavolala buď správci Františkovi na jeho mobil, nebo na rezidenci Štěpánovi. To samé v té samé chvíli kontrolně udělal i generální konzul a první tajemník. Nejčastějšími narušiteli byly mouchy, které neukázněně přelétávaly kolem kontrolních snímačů. Jednou způsobilo poplach nedovřené okno. Ale v sedm ráno se alarm vypínal! Někdo ho znovu zapnul? Kdo? Proč?

V průzoru stromořadí už viděla chodník před konzulátem. Fronta lidí tam byla pořád, dokonce ještě zhoustla. Je to možné? Vždyť už je skoro poledne. Co ty líné kůže dole dělají? Nebo ta fronta nepatří k nám a je to zase nějaká místní demonstrace proti americkému plotu? Krátkozrace přimhouřila oči. Zástup skutečně působil dost agresivně. Ale transparenty neviděla. Přešla silnici k chodníku.

Shluk se neochotně rozestoupil. Na dveřích konzulárky byla cedulka CLOSED. Slyšela otázky, ale neodpovídala, mířila k hlavnímu vchodu. Zamknuto! Cítila, že ji dav čekatelů za zády nepřátelsky pozoruje, a tak se nezdržovala zvoněním a vyndala z kabelky klíč. Vtom ji někdo chytil za loket.

„Paní vicekonzulko!“ ozvalo se anglicky. Oddechla si. Ale když se otočila, poznala, že to byla předčasná úleva, protože muž v krát-

kém kožíšku byl ten paraguayský vipák. „Dobrý den!“ rozzářila se. „Jak se máte, pane?“

Jediná investice budou boty, uvědomil si Štěpán. Nové boty stejně potřebuju. Otáčel se v šedém zkráceném obleku před zrcadlem a uvažoval o barvě bot. Černé? Tmavošedé by byly efektnější! Ale ty bych pak neužil. Takže černé. Kravatu si vezmu tu jeho stříbrošedou. A kabát? Ten velbloudí? Hodí se k tomu? Přimhouřil oči a představil si tu kombinaci. Ne, to by bylo laciné. Takže zbývá černý Boss. Sundal ho z ramínka a zkusmo položil na ramena. „Goliáši!“ křikl k otevřeným dveřím. „Tohle musíš vidět!“ Ale pes nešel, pořád trucoval. Štěpánovo nadšení se tím nezmenšilo, dokonce začal uvažovat o klobouku. Pak dole zazvonil telefon. Teď už to vezmu! rozhodl velkoryse.

„Ty spíš?“ ozvalo se rozčileně ze sluchátka. „Žertujete?! Odmetal jsem chodník a pak byl nakupovat. Zejtra máte večeri se sponzory, tři chody. Vy jste zapomněl, šéfe?“ přešel do obrany útokem. „Nezapomněl. Ale teď potřebuju, abys přijel do nemocnice a přivezl mi ten černý kabát.“ Štěpán si vlastnický sáhl na klopu. „Černý kabát? Do nemocnice? Někdo umřel?“ „Ne! Skoč do auta a přivez to. Městská nemocnice. Za jak dlouho tu můžeš být?“ „No, musím se převlíct,“ zvažoval rozmrzele.

Brit skončil hovor a vypnul mobil. „Promiňte,“ vzhlédl k primáři. „To je v pořádku! Omluva by měla zaznít od nás. Opravdu nechápu, proč se personál choval tak... nevhodně. Je to trapné. I ten náš faxový dopis byl zbytečně urgentní, netušil jsem, nespojil jsem si to jméno s vámi. A to mě osobně moc mrzí, Mistře, protože já patřím k vašim citelům.“ Vyslovil to s úctou. Dokonce se v křesle uklonil. Brit odmítavě mávl rukou: „Čo bolo, bolo. Teď už jsem jenom státní úředník.“ Primář zamyšleně přikývl. „Musí to být obrovská životní změna. Ale asi jste měl pádný důvod, když jste se pro ni rozhodl.“ Jo, souhlasil Brit, ale to ti teď vysvětlovat nebudu. Teď jde o Sluku! Nápadně se podíval na hodinky. Ale primář, ponořený do úvah, to přehlédl. „Jenom ta rozdílnost v životním

rytmu! Možná se mylím, ale představuju si, že spisovatel píše hlavně v noci. Noc je pro tvůrčí práci příhodná, nikdo neruší, jen občas přejede pod oknem tramvaj. Myšlenky svobodně putují a nic je nemůže...“ „Máte pravdu,“ vpadl mu do monologu Brit. „Zato teď mi denně v šest ráno zazvoní budík.“ Zasmál se a poklepal na hodinky. Pak vstal.

Primář zatřepal hlavou, jak se násilím probíral ze svého snění. Ale příliš se mu to nedařilo. „Jste obdivuhodný, že jste se dokázal tak přizpůsobit. Ale on asi každý skutečný umělec musí mít disciplínu, musí načas obětovat své zvyky, aby pronikl do prostředí, které si potřebuje osahat pro svůj budoucí příběh. Aby to bylo autentické.“ Myslí si, že tu hledám námět, pochopil znechuceně Brit. „Jste psycholog?“ zeptal se. „Chirurg. Ale samozřejmě o psychologii něco vím,“ přiznal skromně doktor. „Vlastně celkem dost. A kdybyste snad potřeboval odbornou pomoc... samozřejmě myslím při tvorbě charakteru některé postavy, jsem vám plně k dispozici, Mistře.“ „Děkuji. Možná se někdy ozvu,“ slíbil. „Tady je moje vizitka!“ nadchl se primář. „Počkejte, připíšu vám tam i číslo soukromého mobilu. Na ten můžete volat kdykoliv. A když říkám kdykoliv, není to fráze!“ „Cením si toho,“ přikývl Brit a neklidně pohlédl na dveře. Cítil, jak mu odplová soustředění i vůle. Proč mi nenabídl panáka? pomyslel si lítostivě. Ale pohledu na zabalenou láhev se vyhnul.

„To vízum pro vás samozřejmě máme,“ cvrlikala ještě u výtahu a zbytkem mozku marně vzpomínala na vipákovo jméno. „Připravili jsme to hned v pátek odpoledne. Mimo úřední hodiny. V takových naléhavých případech...“ „Ten výtah nejede, madam,“ přerušil ji nervózně Paraguayec. „Proč myslíte?“ „Nejde proud.“ „Ne?“ Významně pohlédla na rozsvícenou signálku. „Už to zaplí!“ potěšil se vipák.

Tak proto ta fronta! uvědomila si v kabině souvislost. I bezpečnostní poplach měl zdůvodnění, zřejmě se automaticky zapnul, když skončil výpadek elektřiny. Aspoň něco vyřešené! Otevřela dveře a uvedla vipáka do zasedací části konzulovy pracovny. „Mohu

něco nabídnout, seňore? Kávu? Nějaký silnější drink?“ „Nezdržujme se. Za dvě hodiny musím být na letišti.“ „O.k. To krásně stihnete. Posadte se, prosím. Hned jsem zpátky!“ ujistila vipáka a vešla do sekretariátu. Dveře nechala otevřené. Stejně češtině nerozuměl.

Zvedla telefon a zmáčkla klapku dolů. Přitom si rozepíнала kabát, aby uplatnila svůj nový kostým. Je to sice jen Paraguayec, ale kultivovaný. Navíc obchoduje s letadly. Ve srovnání s ukrajinskými chudáky příjemná změna. „Slyším!“ ozvalo se nevychovaně, ale nebyl čas to komentovat. „Pavle, okamžitě mi přines nahoru pas pana X. Y. Toho z Paraguaye. Rozumíš mi?“ „Zajisté. Ale upozorňuju, že vízum není podepsané. Rozumíte mi?“ „Dotčeně se kousla do rtů. „Kdy zapli ten proud?“ zeptala se na oplátku. „Teď. Před chvílí. Zřejmě to bylo ve sloupu. Právě chci odemknout lidem,“ dodal alibisticky.“ „Počkají! Přines ten pas!“

Položila telefon a vyndala ze zásuvky protokolární pero. Vyzkoušela ho na stránce z Hanina kalendáře a přitom si mimoděk všimla hesla v pondělní kolonce. Nebylo to psané heslo, ale obrázek srdíčka nakreslený růžovou fixkou. No jo, uvědomila si, odpoledne se jí vrací František. Nejvyšší čas, bez druhého řidiče jsme strašně omezení. Ale srdíčko? Vždyť je jim přes padesát! To ještě může fungovat? A Hana má teď navíc chřipku! Chudinka, dodala si rychle, jako by jí někdo mohl odposlouchávat myšlenky.

„Jak to vypadá?“ zjevil se ve dveřích vipák. „Výborně!“ ujistila ho. „Tajemník s tím hned přijde.“ Přece to nebudu podepisovat před ním! Co si pomyslí po všech těch řečech? Že jsme lháři a flákači! Musím odvrátit pozornost. Plavně pohnula rameny a čekala. Muž, i když byl z Paraguaye, chápavě přistoupil: „Dovolíte?“ Galantně jí pomohl z pláště a nesl ho k věšáku. V té chvíli bez zaklepání vešel Pavel.

Ve vteřině vyhodnotil situaci a položil otevřený pas na stůl. „Promiňte, že sem tak vpadávám!“ otočil se omluvně k věšáku a zakryl výhled. „My se ještě neznáme, pane. Jsem první tajemník Generálního konzulátu České republiky. Mé jméno je Pavel ... „Těší mě,“ stiskl mu ruku Paraguayec, „jak se máte?“ „Děkuji, skvěle.

Ale chtěl bych omluvit nepřítomnost pana generálního konzula. Musel neodkladně odjet do nemocnice. Za jedním naším občanem, který tam je hospitalizovaný. Takový smutný případ. Ale i to patří k naší práci.“ „Chápu,“ přikývl vipák a neklidně mu hleděl přes rameno.

„Poslední náhled,“ ozvala se od stolu žertovně vicekonzulka. „Ano, je to v naprostém pořádku,“ koketně zamávala pasem, aby podpis zaschl. „Takže to letadlo určitě stihnete. Smím vám zavolat taxi?“ Jen se z něho nepodělej! povzdechl si v duchu Pavel. „Ne, musím ještě do hotelu. Ale to je hned vedle.“ Bydlí v Carltonu, pochopil tajemník. Tam jsem taky jednou byl. Předat vzkaz do recepcce. „Tak tady to máte. Doufám, že budete mít příjemnou cestu do Prahy a že to není naposledy, co se vidíme,“ obluzovala toho otrapu vicekonzulka. „Taky v to doufám,“ přikývl vipák a podrobně zkontroloval vízum. Pak sáhl do kapsy kožíšku pro vizitku. „Děkuji vám,“ usmála se Beata a zaostříla na jméno. „Bylo mi skutečně potěšením vás poznat, pane Bastosi. A když dovolíte,“ zvedla ze stolu kabelku a vyndala své stříbrné pouzderko. „Tady je moje vizitka.“ Vipák vzal kartičku a snaživě přeslabikoval: „Eugeniusz Kazimirski.“ „Sorry!“

Pavel tiše opustil místnost. Schody dolů bral po dvou. Kdybych já byl spisovatel, jako David, měl bych už dobrou expozici k románu. A ani bych nemusel moc fabulovat, šlo by to samo.

Ještě že už nepíšu. Protože tenhle by mě uhranul! poznal Brit. Čestmír Sluka seděl na prostřední posteli, nohy zkřížené jako jogín, i tělo vychrtlé jako jogín. Prošedivělé vlasy mu sahaly až na ramena a rozvrabčený plnovous na hrud'. Přes erární pyžamo měl erární župan těsně převázaný v pase a na krku frajerský červený šátek s bílými puntíky. Vypadal zdravě, i když bledě. Tmavé oči vyjadřovaly radost. „Teď už se ledy prolomí, když jste přišel! To je nevyhnutelná danost, protože vy jste člověk, který vzbuzuje mou důvěru, a to nejen svou úřední hodností, ale i svou zřetelnou lidskou účastí, což je mnohem cennější, a já jsem očekával, že toto nastane, tato chvíle, ke které jsem se upnul, i když ne tak pokorně,

jak bych snad měl, což mi i naznačovali v tomto nemocničním zařízení a což se dá i pochopit, když vezmeme v potaz...“

Muž ležící na posteli pod oknem si přetáhl deku přes hlavu. Další pacient, s nohou pozvednutou na kladce, spal. Primář od dveří pokynul Britovi, jako by mu žehnal, pak si odpozorovaným gestem poklepal na hodinky a vycouval na chodbu. Generální konzul vykročil k posteli.

„Pane Sluko, my jsme si ještě nepodali ruku!“ „Ne,“ přikývl pomatenec a předpažil. „Teď by měla zaznít hymna! Alespoň tak to cítím já, zbloudilý občan České republiky. Ovšem zbloudilý nikoliv ve smyslu, že nevím kudy dál. Víím, kam přibližně směřuji, ale zatím hledám způsob, jak se vymanit z okolností, které mě uchopily bez mého vědomého souhlasu, čili úmyslu, i když určité přispění vyloučit nemohu...“ Brit uvolnil stisk, přehodil kabát přes pelest postele a šel si sednout na židli, protože tohle nevypadalo na letnou konzulární návštěvu.

„Pane Sluko, řekli mi, tedy pan primář mi oznámil, že už jste po úraze vyléčený. Nic tedy nepřekáží tomu, abyste opustil nemocnici,“ začal, ale hned po prvních větách si uvědomil, že sází slova s podobným chvatem jako Sluka a že je to asi nakažlivé. Musím se soustředit, napomenul se. A hlavně stručnost! „Takže nejdřív si ujasněme několik věcí, když dovolíte.“ „Jakých?“ zeptal se obezřetně bezdomovec. „Základních. Vy prý nemáte žádný doklad totožnosti?“ „To je sice zdánlivě pravda,“ uznal Sluka, „ale vy jako generální konzul víte, že k určení občanství stačí zápis v matrice a dále potvrzení o stálém bydlišti...“ „Ano! To všechno už jsme vykorespondovali. Víme, kdo jste, víme, kde a kdy jste se narodil, a víme, kde jste naposledy bydlel. V Hradci Králové.“ „Správně!“ potěšil se Sluka. „V Hradci. Měl jsem tam v pronájmu domek. Někdo by možná řekl, že domek je označení příliš honosné, ale podstatné je, jak se to jeví mně. A z mého subjektivního hlediska...“ „Rozumím,“ přikývl Brit, „jenže to bylo objektivně před třiceti lety, pane Sluko. Mezitím ten domek zbourali při asanaci ulice a vaše trvalá adresa už tedy neplatí, čili to je problém číslo jedna.“ „Vy se o mě zajímáte tak hluboce!“ vydechl muž a oči mu zazářily.

„Ještě hlouběji, pane Sluko. A tím jsme u problému číslo dvě. Vy jste se tady nikdy úředně nepřihlásil, nikdy jste nepožádal o zdejší občanství, ani o trvalý pobyt, což znamená, že nemáte nárok na zdejší zdravotní pojištění, čímž vás rozhodně nechci zneklidňovat, ale...“

„Vy jste můj člověk!“ vydechl bezdomovec a v očích se mu zaleskly slzy. „Hlavně se nerozrušujte!“ lekl se Brit. „Buďte klidný, protože my spolu ten problém vyřešíme, pane. Není to zase tak složité! Tak mě teď chvíli pozorně poslouchejte.“ „Ano! Oni si myslí, že neumím naslouchat, ale opak je pravdou. Já možná mluvím víc než jiní, jenže to proto, že současně vnímám i další informace na jiných frekvencích. A to, co říkám navenek, je, řekl bych, skrumáž všech těch hlasů, které ke mně ve dne, ale mnohdy i za noci...“ A je to tady, pomyslel si Brit. Hlasy. „Výborně! Tak tohle jsme si vysvětlili. A teď se vás na něco zeptám, pane Sluko. Jste český občan? Odpovězte jedním slovem, to je úřední předepsaná formalita.“ „Jen jedním slovem? Pak tedy: Ne.“ A kruci. Tohle nebude snadné! „Nejste český občan?“ „Nemám průkaz totožnosti.“ „Na to teď zapomeňme. Otázka zní, jestli se cítíte být českým občanem?“ „Ano.“ „No vidíte! Půl cesty už máme za sebou.“ „Půl cesty? Vy jste osobnost, pane generální konzule!“ Dělá si srandu, napadlo Brita. Je to magor, ale ne úplně. To je ta nejhorší varianta. Takoví jsou v reakcích nepředvídatelní. Jak by si s ním poradila Beata? Nijak. Už by tu nebyla. Ale já vytrvám! Z principu. A kromě toho je to zajímavý muž. V románě by byl tažnou figurou. Naštěstí už ale nepíšu.

„Víte, že mi vzali šaty?“ postěžoval si Sluka. „Kdo?“ „Personál. Ukradli mi všechno. Včetně kapesníku!“ „To není pravda!“ ozval se muž pod oknem. Zřejmě příposlouchával i pod dekou. „Má to v úschovně. Nebo ty hadry rovnou spálili. Ale rozhodně nic nezczizili. Je to slušný špitál! Nejlepší ve městě. Ležel tu i předseda parlamentu, když měl loni ten tyfus.“ „Tyfus?“ hlesl nevěřícně Brit. „Tyfus!“ trval na svém pacient. „Chytl ho v cigánské osadě, když tam jel kontrolovat, jak si cigoši žijí z našich daní.“ „Neposlouchejte ho, pane konzule. On je trochu na hlavu,“ zamrkal Sluka. „Předseda parlamentu by nikdy nejel do romské osady! Co by tam dělal?“

Leda chytil tyfus.“ A pro dnešek dost! rozhodl se Brit. Honem pryč. Vstal a přistoupil k lůžku zbloudilého českého občana. „Pane Sluko, já už se rozloučím. To hlavní jsme si vysvětlili. Vy jste český občan a my se o vás postaráme. Příště vám přinesu dárek.“ „On nesmí pít! Je pak v transu!“ varoval žalobníček pod oknem. „Nemluvím o pití,“ zamračil se Brit. „Tak co mi přinesete?“ zeptal se dětsky pan Sluka. „Chtěl jsem, aby to bylo překvapení. Ale dobře, tak vám to řeknu. Příště vám přinesu pas!“

„To není žádný dárek,“ zesmutněl bezdomovec. „Že není?“ urazil se konzul. „Ne, není. To je jen vaše posrané alibi! Přinesete mi pas, takový ten na jedno použití, co platí jen dvacet čtyři hodin, pak do mě píchnete uspávačku a vyvezete mě sanitkou přes hranice. Tam mě strčí do psince pro zaběhnuté lidi.“ Brit přešel zpátky k židli. Tak vida, jak mu to zapaluje. Znovu usedl a vyprahle sáhl po konvici s nemocničním čajem. Ale všechny tři skleničky vypadaly trochu tyfově, a tak se jen zhluboka nadechl: „Proč si to myslíte, pane Sluko?“ „Já si to nemyslím! Já jenom opakuju, co mi vnukly ty hlasy.“

Měl jsem fernet! vzpomněl si Štěpán, když vyjel s autem na ulici. Ale jen jeden. A stejně mám na voze CD (can drink). Ale přesto se cítil nejistě a provinile. Chodník jsem taky neodmetl, ještě že prší. S čoklem jsem v poledne nebyl. A nenakoupil to maso na zítřek! Tak to je už docela blbý. Ale něco je v mrazáku. Vepřová panenka. To stačí. Polívku? Šparglovou. Předkrm? Krevetí koktejl, ten šéf miluje. Krevety mám taky v mrazáku. Dezert? Ten koupím pro sponzory hotovej.

Rozpuštěná šlehačka se ve vystydlé kávě srazila do mastných žmolků. A tak je to vždycky, když mi na něčem záleží, pomyslel si smutně Vladimír. „Vyleju to a udělám ti novou!“ nabídl, ale Andrea už sáhla po sklenici. „Neplytvej.“ Zamíchala nápoj lžičkou, ale chuchvalce se jenom přeskupily do větších ostrůvků. Přesto se napila. „Náhodou je to báječný!“ Není, věděl. To ty jsi báječná. Oddané na ni pohlédl.

Ale ona ho nevnímala, s přimhouřenýma očima upíjela tu žbrundu, odpočinkově se opírala o lenoch židle a špičkou boty vyklepávala do podlahy nějaký rytmus. Je nesmírně muzikální! uvědomil si její další kvalitu. V poledních pauzách si často pouštěla hudbu z maličkého walkmana, četla přitom časopis a jedla svačinku, kterou si přinesla z domova. Na oběd chodila jen zřídka, zřejmě šetřila. Jako místní síla měla třikrát menší plat než on. A přitom odbavila nejméně třikrát tolik lidí! Ale tato nespravedlnost jí zřejmě nijak nevadila, aspoň nedávala najevo, že by ji to štvalo. Přemyslím o ní jako nějaký... plantážník, uvědomil si zhrozeně. „Nemáš hlad, Andrea? Za chvíli bude jedna. Co kdybych tě pak pozval na oběd? Naproti do té pizzerie třeba?“

Přestala pohupovat nohou. Ale právě v tom slibném okamžiku, ke kterému plaše směřoval osm týdnů, zachrčel v kanceláři buzučák. Vladimír se sklonil a zapnul reproduktor. „Najděte mi formulář na žádost o uzavření sňatku,“ ozval se Pavlův hlas. „Cože?“ užasl elév. Andrea odložila kávu. „Svatba!?“ Nadšeně vyskočila z židle: „Svatbu jsme tady ještě nikdy neměli!“ „Ani nebudeme,“ zachrčel reproduktor. „Samozřejmě to proběhne na ambasádě. My jim jen připravíme podklady.“

„Můžu pootevřít okno?“ požádal stísněně Brit. Muž na posteli pod parapetem neochotně zamručel, snad to byl souhlas. Zato reakce pana Sluky byla burácivě vstřícná. „Tomu říkám nápad! Že jsme na to nepřišli my sami a mnohem dřív? To musí zasáhnout člověk zvenčí, abychom prozřeli? Vzpamatujte se, lidi! Vždyť tohle není protiatomový kryt!“ Slezl z postele. „Počkejte, já to udělám,“ ujistil ho Brit. „Ne, já sám! Tady musí být dělba práce!“ vysvětlil Sluka a bosky vykročil k oknu. „Pustíme sem závan vesmíru, jehož jsme součástí, a netvařme se tak velkopansky. Protože z čeho plyne naše povznesenost?“ usilovně lomcoval kličkou. „Zmlkni magore!“ zařval soused.

„Už je svačina?“ vzbudil se hlukem třetí pacient. „Slyšíte ho, pane generální?“ otočil se Sluka. „Jen tohle ho ještě vyburcuje. Žrádlo! Je to žrout a sráč!“ vykřikl z okna. „Přestaňte provokovat!“

poprosil konzul. Objal bezdomovce kolem pasu a urputně ho táhl zpět k posteli. „Jenže člověk má taky mozek, nejen žaludek a střeva!“ informoval v chůzi Sluka. Pak ale jeho energie ochabla, nechal se uložit a přikrýt dekou. „Má prý i duši, člověk,“ zašeptal. „Ale o té se vedou debaty. Nikdo ji totiž neviděl. Ani já, a ani vy. Ani neurochirurgové. Ani kardiochirurgové. A ani patologové. Ale to neznamená, že duše neexistuje! Zřejmě to není orgán, ale schopnost. Proto by měla být utajenou funkcí mozku. Mám pravdu pane generální?“ Zblízka se uhrančivost jeho pohledu téměř nedala snést. Brit přikývl. „Samozřejmě! I s tím pasem jste měl pravdu. Víte, chtěli jsme se o vás postarat. Převést vás někam, kde budete mít klid, teplo a pohodlí. Toho jste si v životě moc neužil. A ani teď vám o to nejde, jak jsem poznal. Vy máte vlastní plány. Tak mi je svěřte a já vám pomůžu. Udělám všechno, co bude možné, pane Sluko.“

„Říkejte mi Čestá,“ stiskl mu bezdomovec rameno. „Dobře. Co tedy chcete, Čestá?“ „A co chceme my, to vás nezajímá?“ ozval se vyčítavě muž pod oknem. „Já třeba bych chtěl teď spát! A ne poslouchat vaše magořiny.“ „Máš recht!“ přidal se i třetí pacient. „Člověk si celý život platí pojištění, a když pak konečně jednou přijde k úrazu, strčí mu na pokoj šilence! Mám já zapotřebí, aby mně nějaký Čehún takhle nadával! Kdo z nás je tu doma?!“ „Vy,“ uznal spravedlivě generální konzul.

Pak v náhlém rozhodnutí podebral štíhlé jogínské tělo a zkusmo ho i s dekou nadzvedl. „Chyťte se mě kolem krku, Čestá. Dořešíme to na chodbě.“ „Další výtečný nápad!“ pochválil ho bezdomovec a zavěsil mu tenké paže podobné větvím kolem šíje. Brit se napřímil a s křehkým nákladem vycouval uličkou mezi postelemi. „Hele, on je to taky cvok!“ poznamenal ten pod oknem. „Čehúni! Co bys od nich čekal?“ povzdechl muž se znehybnělou nohou. „Polibte si prdel!“ zavýskl rozjařeně Sluka, ale to už generální konzul kopnutím otevřel dveře.

„Tomu říkám strategický ústup z bojiště,“ liboval si bezdomovec, když ho Brit na chodbě usadil na bílou lavici. Pak se ještě vydal zpět do pokoje pro kabát. Oba pacienti ho s vyčkávavým neklidem sledovali. „Rád jsem vás poznal, pánové!“

Kabát přehodil Slukovi přes ramena. „Tak jaké máte plány... Často?“ „Chci rovnoprávný pas českého občana. Ale nejdřív chci odtud.“ „Kam?“ „To je jedno. Hlavně hned!“

Štěpán zaparkoval přímo před vchodem nemocnice. Stále pršelo. A tak roztáhl deštník a šel otevřít kufr, kde měl v igelitovém obalu složený černý kabát. „Co tady zavazíš?“ ozvalo se vztekle od vchodu. „To místo máme vyhrazené pro sanitky!“ Ale panský kočí se neobtěžoval slovy, jen významně ťukl špičkou boty do značky CD, pak zamkl kufr a důstojně vykročil ke schodům. „Promiňte,“ zkontroloval zřízenec v overalu a otevřel mu vstupní dveře.

V recepci seděla jedna z těch štíhlých místních krás. Telefonovala. Zřejmě to byl soukromý hovor, protože zakrývala mluvítko dlaní a očima nepřítomně hleděla kamsi do daleka. Měla ty vzácné světlehnědé zorničky se žlutavými tygrími proužky, které mění intenzitu barvy podle oblečení a světla. Téměř brčalově zelený svetrík nebyl špatnou volbou, ale Štěpán ze zkušenosti věděl, že k těmhle očím je ideální odstín khaki. I k jejímu nazrzelému přelivu by šel líp. Dalším problémem byla setmělost místnosti. Tygrím zorničkám padne slunce, provokuje je k mžourání.

„Jste pacient?“ zívla šelma a odhalila bělostné řezáky. „Pacient?“ zasníl se. „Zatím ne. Ale dá se to naplánovat,“ dodal ztišeně s ohledem na sluchátko v její ruce. Dívka se prudce napřímila. „Návštěvy jsou až od dvou!“ „Nejsem návštěva. Jedu pro kolegu. Generálního konzula České republiky,“ vyslovil zaklínací formulku. Recepční zaklapla svůj hovor a rychle vytočila nějakou linku. „Vyřídte primáři, že přijel pán z českého konzulátu!“ Položila sluchátko a vlídně se na Štěpána usmála. Ovšem tygrí oči neumějí lhát. Nemá ráda svou blbou práci? zvažoval. Nebo jen nemá ráda Čechy? „Pekná obrůčka,“ pochválil jí cvičně prstýnek s bílým kamínkem. „Naozaj pekná, přistane vám!“ Šelmí oči se podezíravě zúžily, což v kombinaci s utkvělým profesionálním úsměvem vyznělo velmi vzrušivě. Představil si zrzavé vlasy rozhozené na bílém polštáři. Žluté záclony stažené přes okno... „Štěpáne!“ Erotický klip se mu přetrhl.

Generální vystoupil z výtahu a za ním muž v bílém plášti tla-

čící vozík s nějakým starcem. Zřejmě to nebyla náhodná sešlost, protože dědek měl přes pyžamo šéfův velbloudí plášť. Ovšem neuvěřitelně zasviněný, vypadalo to jako rozmazané lejno. Na bosých nohou nemocniční návleky a kolem krku vetčný červený šátek s bílými puntíky. Strašák do zelí. „Štěpáne! Buď tak hodný a doprovod tady pana Sluku do vozu. Pár dní teď bude naším hostem.“

Nejdřív odložil překážející deštník a černého Bosse v igelitu na pult recepce, pak nevěřícně vzhlédl k tygřici. Co je to za spiknutí? Ale i oči šelmičky se zakulatily čirým úžasem. Ta je v tom nevině, poznal, a trochu ho to uklidnilo. Váhavě vykročil k vozíku. „Můžete chodit, pane?“ „Chodit? Já můžu i tančit, kdyby na to přišlo,“ kasal se strašák a vratce vstával. „Krásně mě tady vyléčili. Je to moc dobrá nemocnice! Doporučím ji každému, kdo není pojištěný a nemá doklady. Buďte bez obav, pane primáři, já o vás podám jen ty nejlepší reference. Čtyřhvězdičkové!“

República del Paraguay – vnitrozemský stát v Již. Americe na středním toku ř. Paraguay. Hlavní město Asunción. Počet obyvatel... To mě nezajímá, rozhodla Beata a posunula údaje na monitoru. Přeskočila vysvětlivky o náboženství, zbytku původního indiánského obyvatelstva, politickém zřízení, bažinatých nížinách, rovinatých suchých oblastech a zastavila se u teplého tropického podnebí. To vypadalo nadějně! Z různorodého zvířectva ji zaujal kolibřík a zděsil kajman. Ale Pablo má určitě bazén, takže je to bez rizika, soudila. Zběžně si prohlédla mapu, ale pak si vzpomněla na zásady úspěšné vizualizace a vytiskla si ji. Výsledek byl ale příliš titěrný. S tím by ani její vycvičené podvědomí pracovat neumělo. Přešla do sekretariátu, vložila mapku do kopírky a zvětšila ji.

Všechny životní sny se nám nakonec splní, ale musí být konkrétní. Jsou na to příručky. Psali je odborníci. Lidé, kterým se jejich sny už touhle vizualizační metodou splnily. I když je divné, že se po splnění snů patlali s psaním příručky. Zřejmě jsou nesobečtí. Vsunula mapu do průhledných desek a schovala ji do kabelky.